

IVETA KRŪMIŅA

PA VARAVĪKSNES TILTU

Es paceļu skatienu pret sauli un redzu - pa varavīksnes tiltu tavi gaišākie sapņi mani vārdā sauc... Uzzied nenoplūktā ziedā, izskan vēl nedziedātā dziesmā, pieklust aizturētā nopūtā un no jauna uzvirmo tikko nojaušamos atspulgos. Kā sudraba dālderī izraksta varavīksnes loku un ierit manā atmiņu pļavā kā saulē mirgojošas rāsas lāses.

Pa varavīksnes tiltu manas domas ceļu pie tevis meklē. Krāsainiem dzīpariem ieaužas dardedzes lokā, saules asarām kā lietus lāsēm vizot. Līdz ar vēja nopūtu aiztrauc mākoņu ratos un, krustcelēm spītējot, meklē ceļu pie tevis...

TUVUMĀ

Es sildos tavā tuvumā kā brīnumā. Saritinos kā kaķis uz mūrīša un naivā bezrūpībā pavelku ķepas zem sevis - man ir labi. Pat atļaujies pamurrāt, kad tava plauksta saudzīgi pabužina manu pakausi.

Es ieklausos tavā balsī, kas ar rotaļīgu vieglumu kā kamolus aizripina visas manas drūmās domas. Kā peles alā nemanāmi iebēg skumjas un nemiers.

Tu paņem mani klēpī, un tavš maigums mani apņem kā mīksta vate. Ir viegli. Ir tikai tava tuvuma brīnuma apņemtās gaišās domas.

Vai arī tava plauksta izjūt šo mirkli?

SARUNA

Tā bija neparasta saruna. Krāsaina.

No rīta es tevi modināju ar spīgti zaļu “labrīt”, bet tu atbildēji debesziliem čukstiem, un tā mūsu vārdi kā mākoņi glaudās gar koku galotnēm.

Kad es tev bildu savus gundegu dzeltenos, tu atbildēji ar dūmakaini baltajiem, un mūsu saruna atmodās kā ziedoša pļava rīta rasā.

Kad iekvēlojās mani oranžie, tu sarunā iemeti pa kādam melnumiņam, un ap mums uzziedēja magoņu lauks. Bet, kad uzliesmoja sarkanie, tu nekautrēdamies iemeti rieķšavu pelnu pelēkos, lai atgādinātu, ka visas liesmas noplok pelnos ...

Kad vēlāk manā balsī ieskanējās zilgani pelēcīgais vēsums, tu uzdāvināji man savus ceriņkrāsas vārdus, lai mēs abi kopā iegrimtu ziedu kupenā.

Tad es tev kaut ko rozā balsī teicu, bet tu man atčukstēji violetā, un mūsu saruna uzziedēja kā rieta debesis.

Miega dziesmu dangoju tev tumši zilos vārdos, bet tu no azotes izvilki rūpīgi glabātos – zeltītos, un mums pāri pārklājās zvaigznēm piebērtā naksnīga debess.

BASĀM KĀJĀM

Basām kājām mēs izgājām vēl miglas ieskautā vasaras rītā, lai viņpus bērzu birzīj satiktu austošu sauli. Sudraba rasā izmirka mana svārku mala, no mūsu pēdu pieskārieniem sasila zeme. Līdz ar pirmajiem saules stariem palsā miglas upe pašķīra savus palagus.

Pļava ap mums uzvirvoja neskaitāmās smaržās un skaņās. Pār tavu plecu rāpoja iztraucēta kamene rasā izmirkušiem spārnēm, kaut kur blakus sienāzis tirkšķināja savu dziesmu. Dzeguzes mūžīgais sauciens aicināja skaitīt līdzī un minēt – cik ilgi... Cik ilgi dzīvos, vai cik ilgi mīlēs? Cik ilgi gaidīs un cik - ticēs?

Soli pa solim, tavās pēdās minot, izbridām rasoto pļavu, aiz sevis atstājot vienu sliedi. Lai citi brīnās - vai tu mani klēpī nesi, lai saules vižņiem zeltītu manus matus un dziesmas putnu treļļiem piebērtu? Lai pārļu krelles dāvātu un rīta rasā acis mazgātu? Bet kur tad svārku malā uzkrātais sudrabs? Kur cīruļa dziesma sirdī un kameņu glāsainums domās?

Kad rasa saulē žūs, brīnums pazudīs. Paliks mūsu noslēpums.

Tikai basām kājām un atvērtu sirdi var apreibt no rasas lāses.

LĀSES

Tu teici - gaidi... Un no tā brīža es jūtu - kāds klusēdams līdzī man nāk. Bet zinu – tas neesi tu. Tikai solījums tavš – mēs satiksīmies. Drīz...

Bet es vairs neskaitu laiku ar pulksteņa tikškiem. Es mēru to lāsēs, veru mirdzošās krellēs un glabāju mūsu tikšanās dienai. Tik gaiši tur mirdz!

Trauslajā zirnekļa tīmeklī vizošas dimanta pērles. Lietus lāsēs, kad sudraba dzijas zemi ar debesīm sien. Zvaigžņu lietus viņi. Sniegpārslas asara plaukstā. Pavasara strautu atmodas čalas un lāsteku atvadu asaras. Sulas lāsēs, bērzam izraudot cilvēku slāpes.

Rīta stundas spirtums zem rasas smaguma nolīkušajos ziedlapu kausos, pērles raspodīņa devīgi atvērtajā plaukstā. Vālodzes asaras izlūdoties vasarai lietu. Saules karstumā veldzējošās avota ūdens lāsēs. Liepziedu asaru medainās lāsēs. Vasaras dzidrums uz ābolu rasotiem vaigiem.

Un kad jau atkal salnas sirmos palagus glāsta saules stars, laiku skaitu uz lapām dzirkstošās rasas lāsēs – tās dienā uzdzirkstīs rudenīgo kļavlapu krāsās un izkvēlos pīlādžu reibumā... Un atkal trauslajā zirnekļa tīmeklī vizēs dimanta pērles...

JA TU BŪTU

Ja tu būtu gaisma, es būtu plaukstoša puķe, bet tu biji ēna, un mani ziedi izsmaržoja sīki un bāli. Kāds teica – sūri...

Ja tu būtu saule, es būtu ziedoša liepa, bet tu biji cirvis un es kļuvi aptēsts miets. Varbūt kādreiz ap mani apvīries tītenis...

Ja tu būtu lietus, es būtu ziedoša pļava, bet tu biji izkopts un mani ziedi sagūla vālā. Varbūt vēl sažūs siens...

Ja tu būtu vējš, es būtu mākonis balts, bet tu biji zibens un es izliju lietū. Būs veldze zemei.

Ja tu būtu uguns, es būtu māla trauks ceplī, bet tu biji pelni, un pods palika neapdedzināts... Tam vajadzīgs liesmu karstums, lai būtu skanošs un ciets.

Nerunā ar mani vienaldzīgiem vārdiem – tie kā gaistoša skaņa līdz ar atbalsīm klīst.

Neglāsti mani ar izglāstītiem glāstiem - tie kā nosaluši putni pār maniem pleciem slīd.

Neskūpsti mani nevaļīgiem skūpstiem - tie kā miglas pieskāriens aizmirstībā zūd.

Neietin mani savā pieradumā, kas kā pelnu pelēka sēģene kūp.

Mīļais, nāc kopā ar mani saulrietā naksnīgās debesīs zvaigznes siet.

KRUSTCELĒS

Šajās krustcelēs esmu jau bijusi...

Toreiz kaut kas palika nepateikts - kāds neatminēts vārds, kāda novēlojusies doma, aiz bikluma un neziņas paslēpies teikums. Kāds neatdots glāsts un nesaņemts maiguma mirklis.

Kaut kas palika arī nesaprasts - kāda aizturēta nopūta, nomaldījusies asara, glāstam pastiepta roka. Laipa pāri nesaskaņām un tilts pāri aizvainojuma bezdibenim.

Un kaut kas tur bija pavisam lieks - spītības akmeņiem būvēts klusuma mūris...

Es stāvu krustcelēs. Nosalis vārds silda savas glāstam pastieptās rokas pie maiguma ugunsкура...

SNIEGAVĪRS

Es pēkšņi sapratu, kā atbrīvoties no savām smagajām domām par tevi. Celšu sniegavīru.

Tavu nevērību un vienaldzību pamazām saveļu vienā lielā sniega bumbā. Tavus sīkos nepārdomātos pārmetumus un dusmas, ķepinot citu pie cita, viegli izdodas satilpināt vēl vienā baltā ritulī. Tavu nemitīgo aizņemtību un savtību nu jau it viegli ir pievienot divām esošajām sniega bumbā. Melnās ogļu acis lai skatās uz otru pusi - tās jau labu laiku vairās no mana acu skatiņa. Smailais burkāna deguns – kā Buratino no melošanas - jau dabas dots pagārš. Mute? Tā jau sen nav teikusi tos vārdus, kādus ilgojos dzirdēt - lai paliek šaura bezkrāsas strīpiņa. Vēl rokas - tajās manas negulētās naktis un asaras. Ak jā, un galvā, protams, spainis - tavas lielības kronis.

Viss kā pienākas. Stalts un nevainojams pašā pagalma vidū. Tagad gaidīšu sauli...

VARBŪT

Tavs vārds ir Varbūt. Es tevi tā nosaucu. Šovakar, kad, tev aizejot, aizvērās durvis, bet kopā ar mani palika tikai varbūt...

Izvairīgs varbūt, kad neziņā un neizlēmībā šaubies pats.

Saudzīgs varbūt, kad vilšanās un sāpes vēl mirkli gribas vērst par cerību atspulgiem.

Kluss varbūt, kad nojautas jau diktē atteikumu, bet vārdos to pateikt šķiet neiespējami.

Nevalīgs varbūt, lai tikai ātrāk aizvērtu durvis, un jau tajā pašā brīdī nodotos citu domu gūstā.

Noslēpumains varbūt, kad atbilde jau droši zināma, bet pārsteiguma atslēgu vēl gribas paturēt rokā.

Mīļš varbūt, kad maigums un solījums pāraug siltā smaidā un acis runā diviem vien saprotamā valodā.

Varbūt. Šaubas, neziņa, cerība, solījums, pārsteigums...

Tagad arī tevi es saukšu – Varbūt...

VAKARA NOSKAŅA

Klusiem un nemanāmiem krēslas soļiem vakars klaiņo ap māju. Ar nedrošiem ēnu pirkstiem tas klusi pieklauvē un prasās istabā.

Es atveru durvis un ļauju ienākt. No pleciem tam noņemu rudens miglā savilgušo mēteli, ieleju krūzē smaržīgu zāļu tēju un aizdedzinu sveci. Gaiss uzvirmo lāsainās atmiņu krāsās. Tās zaigo un sudrabo svecēs liesmā, sēžas blakus, ietin rakstainā seģenē, un runā ar mani atblāzmas vārdiem. Gaistoši mirkļi. Skumjas nopūtas. Prieka uzplaisnījums. Laimes nojausma. Viss caurausts dzīparu dzīpariem.

Es klausos atmiņu stāstā kā senā dziesmā, kurai vārdi vietām jau piemirsti, bet skaņa vēl virmo svecēs liesmā. Klusi dungoju tai līdz, sildos pie tējas garaiņiem un grimstu atmiņu krāsu rotaļā.

VIENA

Ko tu dari, kad vakarā paliec viena?

Gaidās saspringstot, ieklausies soļu troksnī aiz durvīm, un klusi nopūties, dzirdot tos aizskanam garām? Aizslēdz durvis un ietinies vientulības skumju plīvurā?

Varbūt, dienas darbus darot, apavos sabiruši dusmu un aizvainojuma oļi, un tagad, tos plaukstā virpinot, sāk sūrstēt arī plaksti? Izņem no slēptuves bēdu un asaru trauku, lai atkal papildinātu tā krājumu?...

Ko gan tu dari, kad vakarā atkal paliec viena? Viena...Kad ilgas uzbriest kā smagi miglas vāli, kad gribas pagātni kā vecu džemperu ārdīt, un paša un citu kļūdas šķiet vēl skaidrāk saskatāmas...

Bet varbūt tu - ļaujies sveces liesmas burvībai, aizver ikdienas vārtus un iepūt burās sapņu kuģim? Ļaujies iztēles brīnumam un liec savai domai ietērpties vārdos, krāsās, skaņās . Paņem baltu papīra lapu un sūti sveicienus sen aizmirstam draugam, vai vismaz domās aizklīsti pie kāda, ar kuru tik ļoti gribas parunāt...

Jeb varbūt tieši tad, kad tu esi viena, tevi vislabāk saprot puķes uz palodzes, trauki virtuvē un dzijas kamoli grozā? Ar klusu čukstu pāršķiras grāmatas lapa, aizraujot jaunu pārdzīvojumu virpulī... Ar līdz šim neizjustu strāvojumu uzvirmo mūzikas skaņas... Viss apkārt atdzīvojas, uzrunā tevi...

Varbūt tomēr – tu nemaz neesi viena...

TU ESI MAN BLAKUS

Šovakar esmu tikai es. Un tā tālā zvaigzne. Tur – augšā, debesīs. Bezmiegs, skumjas, klusums un vientulība. Lai arī šī pamestība stindzina domas, es atkal klusībā sarunājos ar tevi.

Bērnišķīgi, bet šorīt nevēlējos atvērt acis, lai neieraudzītu to, ko jau zināju – tevis nav man blakus. Es baidījos saukt tavu vārdu, jo zināju – tu neatnāksi. Šķita labāk nepastiept roku, lai nesajustu – tevis līdzās nav. Man pietrūka drosmes savā pasaulē ielaist domu: es tevi nekad vairs neredzēšu... Tikai atmiņās ...

Tu jau zināji, ka zvaigžņu mūžu nedzīvos ne tava, ne mana sirds, ka sirmais Laika vecis neatlaidīgi turpinās savu ceļu uz aizmirstību. Tu neskaitīji, cik reižu uzziedējis zeltainais pieneņu lauks, kļāvās iedegušās sarkanās ugunskuru liesmas, Sniega māte visu tinusi baltajā seģenē ... Maz, daudz par maz. Šķiet, vēl tāls ceļš bija ejams līdz pakalnei, aiz kuras dzīvības mirkļi grimst tumšajā atvarā...

Man tevis pietrūkst. Tāpēc es tevi atkal izdomāju. Saprotosu, pacietīgu, smaidošu, mīļu un brīžiem draisku. Vienīgo, neaizstājamo. Es sarunājos ar tevi un izsūdzu savas bēdas, paraudu uz tava pleca kā kādreiz, saklausu tavus mierinājuma vārdus un jūtu – tu esi man blakus. Tā ir tava smarža, tava glāsta vieglums, tavu vārdu atbalss. Tā ir tava elpa, kas liek notrīsēt sveces liesmai. Tu esi man blakus. Arī pašlaik. Sēdi blakus un lūkojies tajā tālajā zvaigznē...

PAR LAIMI

Tautā saka: katrs ar savu laimi dzimst. Un saka arī tā – laimīgs tas cilvēks, kas ar savu likteni apmierināts. Bet, vai nu mana laime kā ritenis apgriezās, vai ūdenī iekrita, bet varbūt vienkārši - nebija ar pliku roku ņemama. Kā migla ātri pazuda, jo - laimei jau pa laikam tās vieglās kājas.

Viņa laikam tā arī nemanīja, ka cēlos agri, jo rīta stundai zelts mutē. Naski rāvos, zinot, ka darbs ir laimes avots. Un ik pa brīdim piedomāju - katrs pats savas laimes kalējs. Varbūt tobrīd, kad man saplīsa krūze, viņa līdz ar vēju skrēja. Bet varbūt vienkārši nezināja, ka trauki uz laimi plīst.

Ar asarām bēdu robu nepiepildīsi...

Tautā saka - laime ejot tur, kur to negaida - pa aizmirstu taciņu. Varbūt pameklēt tepat blakus? No nelaimes līdz laimei jau neesot diez cik tālu. Kaut gan - jo laimi meklējot, jo viņa bēgot...

Un kurš gan to laimi tā īsti redzējis? Aiz svārku stūra neviens nav noķēris. Nav arī kā zirgu stadulā piesējis. Un varbūt gudrāk būs savu laimi nemērīt ar cita olekti?

Katram mākonim sidraba maliņa, katrai nelaimei laimīte galā.

Tāpēc veci ļaudis māca – labas dienas raksti akmenī, sliktas smiltīs – tad tev vienmēr labi ies.

Atver logu un ielaid istabā gaismu. Pa sudrabaini baltu mēnesstaru pie tevis ceļu meklēs krītoša zvaigzne. Pastiep plaukstu un sagaidi brīnumu!

Ar sniega pārslu mirdzošo baltumu pār tevi snigs pasaulē gaišāko domu sniegs. Kā tikai šobrīd apjaušams miers.

Ar ziemas spirtumu savijies egļu skuju dzīvīgums ielīs dvēselē tavā kā jauna cerība un spēks.

Vakara klusumu un svinīgumu iededz sveces liesmā un visas šīs pāri līstošās gaismas lokā – smelies prieku un mīlestību!

MIRKĻI LĪST

Mirkļi līst.

Gaišu domu un atmiņu pārpilni mirkļi līst.

Kā liegs pieskāriens rāmai ūdens virsmai uzvirmo grāmatu lappusēs, izsējot aiz sevis pulsējošus viļņu apļus, aiznesot sev līdzi arvien tālāk un tālāk. Diedzējot atziņu graudu un līdz ar zaļojošu asnu izaugot no burtu rindām.

Mirkļi līst. Krājas tavā plaukstā un uzrunā: - Nepazaudē mūs!

Tos krāsainos ar pasakaino vizmu, rotaļīgos ar tautasdziesmu dzidrumu. Draiskos un smeldzīgos ar melodiju skanīgumu. Veldzējošos ar avota spirtumu un dziedējošos ar deviņvīru spēka stiprumu.

Tos, kas smaržo pēc siena klēpja un vēl silta maizes klaipa. Pēc zemes smaguma un rasā savāktu ābolu groza. Kas atripo pie tevis kā nerātņi kastaņbērni, vai saritinās klēpī kā murrājošs kaķēns. Kas apņem ar mūrīša mājīgo siltumu un noglāsta vaigu ar mātes adīta dūraiņa vieglumu.

Tos, kas vilina tevi meklējumu tālēs un mudina neapstāties. Kas kņudina pakrūtē un neļauj nemieram rimties.

Ielaud tos savā dzīves gājumā un saglabā dziļi dvēselē. Dalies šajā brīnumā! Atver plaukstu. Lai zib! Lai virmo visās varavīksnes krāsās.

Mirkļi līst.... Atver plaukstu.

Lai katru dienu pa domai, pa teikumam,
Gaismas staram un atklāsmes brītiņam,
Katru dienu pa atziņai prātīgai
Ievijas gudrības audumā.

Lai katru dienu pa solim, pa kāpienam,
Taisnam ceļam un sasniegtai virsotnei,
Katru dienu pa veiksmes graudiņam
Sakrājas dzīves apcirkņos.

Lai katru dienu pa sapnim, pa cerībai,
Smaidam siltam un vārdam sirsnīgam;
Katru dienu pa prieka brītiņam
Ieceļ dvēseli brīnuma apjaušmā.

Es gribu dāvāt tev rītu
baltu kā pīpenes ziedu -
ar pļavas sudrabu smilgas skarā
un rasas dimantiem dzeguzes zvanā.

Es gribu dāvāt tev dienu -
zeltainu kā pienešes ziedu,
ar dzintara medainām lāsēm
bites skrējienā ašā.

Ar pērļu mirdzumu skropstās
lai izsmaržo naktsvijole
kā noslēpums un kā brīnums
par visu, kam jānotiek.

Katrai dienai piemīt kas neparasts -
Stundu skrējienā uzdzirkst mirkļu vizmojums.

Katram ziedam piemīt kas neparasts -
Ziedlapu vainagā izplaukst brīnums mazs.

Katram cilvēkam piemīt kas neparasts -
Smaida burvībā atmirdz glāsmains saules stars.

Es atvēru logu,
lai ielaistu istabā tevi -
kā skaņu
kā smaržu
kā lietu

Es izgāju lietū,
lai saplauktu reizē ar tevi
caur lāsi
caur veldzi
caur brāzmu

Es sapinos vējā,
lai aizrautos draiskajā dejā -
ik solī
ik taktī
ik skaņā

Tur atradu vārdus,
kas tuvumā ieauda tevi
kā čukstu
kā elpu
kā liesmu

Nu aizdedzu sveci,
lai izlūgtos tālumam tevi
kā lietu
kā vēju
kā čukstu

Es iebāžu roku kabatā,
lai tur atrastu vārdu,
ko vakar solīju tev.

Ar pirkstu galiem to sataustu,
lai nu iznestu gaismā
un plaukstās ieliktu,

bet vārds pārvērties, pieklusis, paslēpies
un nu vienzilbīgs sarāvies.
Vairs rokās nedodas.

Ja tavā balsī to pasauktu
un citu zilbi klāt pieliktu,
tas atkal tev skanētu.

Sveces sadodas zaru rokās
krāsainā rotaļā.
Egle ietinas skuju smaržā
reibīgā vīrakā.

Klusiem soļiem pa māju
staigā svētvakars.
Zvaigžņu sudrabā tērpjas
laika ritējums.

Lai šajos svētvakara gaismas mirkļos
ar sveču ziediem uzplaukst egles zars,
un, gaismas lokā apstājies uz brīdi,
pie Tevis ceļu atrod Brīnums mazs -

kas Tavas skumjas pārvērš gaišā priekā
un domām baltas takas izgaismo,
kas rūpes satin kamolos un aiznes,
un zvaigžņu lietū baltas nomazgā.

Tad, Mīlestību paņēmis pie rokas,
viņš Tavai sirdij klusi tuvojas,
ar pārslu vieglumu un zvaigžņu čukstiem
kā baltā sapnī – mierā ieaijā.

VĀRDS

Es paceļu vāku vecāsmātes atstātai pūralādei, lai atziņu apcirkņos atrastu īsto Vārdu. To, kuru šobrīd no manis Tu gaidi visvairāk. To, kuru tieši man Tev vajag pateikt.

Kā parasti - viens šķiet par nopietnu, otrs - pārāk viegls. Trešs aizripo tīnes tālākajā stūrī, draiski dzinkstēdams - "citreiz..." Vēl kāds saraujas no mana pieskāriena un es uzreiz sajūtu - nav īstais... Bet cits - laiski klusē...

Tikai viens, kā parasti, ieķeras plaukstā un jau pēc pieskāriena un siltuma jūtu 7- Mīlestība... Cik bieži to atkal un atkal te atrodu kā pirmo! Cik bieži sirds mulsuma un apjukuma brīžos to esmu turējusi plaukstā! Sirdsnīgu un paļāvīgu. Kautru bet drošu.

Nu atkal tas prasās paņemams un droši raušas plaukstā. Kā vienīgais un īstais. Ceļā pie Tevis.

NEAIZVER SIRDĪ

Es noslauku kājas pie tava nama ārdurvīm, lai tikai gaišām domām pārņemta ietu runāt par līdzjūtību. Es atstāju savu rūpju nastu ārpusē, lai pārkāpjot pār tava nama sliexni, bilstu dažus vārdus par izpalīdzību. Tad atpogāju rudens miglā savilgušo mēteli un atstāju to priekšnamā, lai, brīva no visām smagajām domām, stāstītu par Došanas brīnumu un Sirds gudrību.

Bet krāsni auksti plaiksni liesmu mēles un mani vārdi kā rudens salnās sabozušies putni nosēžas uz žoga starp mums... Tavs skatiens tramīgi maldās uz ārdurvju pusi, kur samilzušajā miglā smagnēji mīņājas mana pamestā rūpju nasta.

Es uzlieku roku tev uz pleca un savā pieskārienā ienesu čukstu: "Tikai neaizver savu sirdi..."

PAR MAZĀ PRINČA TĒMU

Tu pieradināji manu maigumu, plaukstā pasniegdams nosalušu cīruļbērnus un lūgdams to sasildīt.

Tu pieradināji manu uzticību, atnesdams pavārtē atrastu izspūrušu kaķēnu un lūgdams dot tam mājvietu.

Tu pieradināji arī manu sapni. Atstādams uz manas palodzes izslāpušu puķi, tu lūdzi to padzirdīt.

Es iemīlēju tavu cīruli, ar maigumu auklēju kaķēnu un kļuvi vajadzīga tavai puķei. Un tu kļuvi man vienīgais visā pasaulē. Tā tu pieradināji manu mīlestību.

Tagad es lūdzu tikai vienu- neaizmirsti apraudzīt savu cīruli, noglāstīt kaķēnu un pasmaržot savu puķi. Mēs taču esam atbildīgi par tiem, ko pieradinājām.

TEV BLAKUS

Es esmu tev tepat blakus un tomēr palieku nepamanīta.

Tu noliec krēslu vietā, kur ērtāk tev, atstājot mani noguruma varā. Mums abiem domāto maizes riecienu, varbūt aiz izklaidības, tu aizmirsti dalīt uz diviem.

Tu uzasini tikai vienu zīmuli - sev, lai pierakstītu tās domas, kas svarīgas vienīgi tev. Tu izrunā manis teiktos vārdus, tā liekot man kļūt par atbalsi. Tu nostāties gaismas pusē, nepamanot pāri man krītošo ēnu.

Tu pāršķir izlasīto grāmatas lapu, atstājot mani vēl neapgūtas domas varā. Tu pastiep roku, lai izslēgtu gaismu, atstājot mani pusceļā uz tumsu.

Es baidos paklupt, cenšoties panākt tevi un pārāk ātri skrienošo laiku. Es vēlos iedegt sveci, lai puskrēslā liktu tev mani atklāt no jauna.

KLUSUMĀ

Tu mani sodīji ar klusēšanu. Par to, ka veselu mūžību es runāju tikai ar sevi. Klusumā un domu aizņemtībā. Atsvešinātībā. Neko neprasot, nedzirdot. Vienkārši – klusējot.

Tu mani noliedzi. Ar pieskārieniem. Ar glāstiem. Ar pagalam atvēsušu tuvumu. Un nolēmi mani vientulībai. Ar ēnas cienīgu žestu atbildot uz manu tuvošanos - klusējot. Tad vienkārši – pagriežot muguru. Aizejot.

Nu sēžu klusumā bez pieskārieniem. Un sarunājos ar durvju atvadu sveicienu uz Tu...

**

**

**

Es tevi apbalvoju ar uzmanību. Par to, ka veselu mūžību tu biji kaut kur, tikai ar sevi. Ar ticību un sapratni gāju pie tevis. Ar atbalstu. Neko neprasot. Vienkārši - uzklausat.

Es tevi iekaroju. Ar pacietību. Ar pieskārieniem. Ar glāstiem. Un ieguvu tavu tuvumu. Ar atbalss raidītu aicinājumu - izskanot pāri klusumam. Tā vienkārši - caur tavu elpu uz savas pieres.

Ap mums ir klusums. Tas ieklausās pieskārienos. Un uzbāzīgai puskrēslai čukst ausīs kaislīgus vārdus...

PIETICĪBA

Zvirbulis, naski lakstīdams, uzlasa maizes drupatas. Pacietīgi, vienu pēc otras. Īpaši nepētīdams, cik tad viņu tur pavisam ir. Pieticīgi un bez pretenzijām.

Vecāmāte, izārdījusi veco džemperī, īsos dzijas galus mezglo vienu pie otra un lēnām tin augošā kamolā. Ar pirkstu pabīda acenes uz augšu un turpina. Pacietīgi un bez iebildumiem.

Bērns, nogūlies uz tepiķa istabā, no maziem mozaīkas gabaliņiem mēģina salikt kaut ko lielu un skaistu - baltu buru kuģi. Sapni no maziem kvadrātiņiem. Pacietīgi un klusējot.

Bet es pieticīgi un pacietīgi skribinu maizes abrā palikušo mīklu un ceru izvēlt vēl vienu kukuli. Bet tāds sakasnītis jau vien iznāk...

SPOGULIS

Arvien biežā pietrūkst laika ieskatīties spogulī. Jau no paša rīta diena līdzinās vāveres skrējienam ritenī. Darbs darbu dzen izmisuma pilnā steigā par pastāvēšanu. Jau sāku aizmirst savu seju. Bet es jau tāpat zinu, kā izskatos. Šorīt kāds teica - *tev grumba pierē*, vēl kāds cits - *tev acis nemirdz*. Pa ielu ejot dzirdēju – *re, vēl viens rūgumpods!* Bet vakar kāda roka manos matos atrada sirmumu... Priekš kam man spogulis? Lai savām acīm redzētu to, ko nemaz negribu redzēt? Tad dzirdēju kādu sakām – paskaties, lai sevi saprastu...

Tad reiz es iespītējos un vienkārši - aizvēru durvis uz ārpusauli. Sevi attaisnoju ar domu - tikai uz acumirkli! Tikai lai netraucēti paskatītos uz sevi tādu, kādu ne tik sen atceros redzējusi. Kādu gribu ieraudzīt.

Rāms acu skatiens, dziļdomīga rievā pierē, smaida krunciņas acu kaktiņos - tādu es sevi atceros... Nerātņa uguntiņa acu zīlītēs, spītīgi izslējies matu ērkulis - jā, arī tā ir bijis! Izlēmīgs skatiens un pašapzinīgs smaids. Lepni pacelts zods un taisni pleci. Vai tiešām būšu sevi atradusi?